

Sygn. akt: VII C 373/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy w L. VII Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Renata Mierzwicka
Protokolant:	sekr. sądowy Andrzej Janas

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2014 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)W. - Zarządu (...) w W.

przeciwko R. W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego R. W. na rzecz strony powodowej (...)W. – Zarządu (...) w W. kwotę 183,60 zł (sto osiemdziesiąt trzy złote 60/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 08.05.2012 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 137,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt VII C 373/14

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 26 lutego 2013 r. strona powodowa (...)W. – Zarząd (...) domagała się zasądzenia od pozwanego R. W. kwoty 183,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 08 maja 2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztów sądowych według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona powodowa podała, iż pozwany w dniu 22 kwietnia 2012 r. korzystał komunikacji miejskiej nie posiadając ważnego dokumentu przewozu. Na skutek przeprowadzonej kontroli, strona powodowa wystawiła pozwanemu wezwanie do zapłaty, w którym zobowiązała go do uiszczenia w terminie 14 dni kwoty dochodzonej niniejszym pozwem, na którą składają się kwota 3,60 zł tytułem opłaty za przejazd i kwota 180 zł tytułem opłaty dodatkowej. Wysokość przedmiotowych opłat wynika z uchwały Nr XVI/301/2011 Rady m.st. W. z dnia 26 maja 2011 r. w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W.. Odbiór powyższego wezwania pozwany poświadczył własnoręcznym podpisem, a termin do zapłaty wyznaczony przez stronę powodową upłynął bezskutecznie.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11 marca 2013 r. Sąd Rejonowy w L. (sygn. akt VII Nc 218/13) nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz strony powodowej kwotę 183,60 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 08

maja 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 107 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego albo wniósł w terminie dwóch tygodni sprzeciw (k. 6).

Postanowieniem z dnia 27 maja 2013 r. (k. 13) tutejszy Sąd uchylił nakaz zapłaty w sprawie VII Nc 218/13 i zawiesił postępowanie z uwagi na to, iż strona powodowa w określonym terminie nie wskazała aktualnego adresu pozwanego.

W piśmie z dnia 05 lutego 2014 r. (k. 11) strona powodowa wniosła o ustanowienie kuratora w osobie pracownika Sądu Rejonowego w L. Wydział VII Cywilny wyznaczonego przez sąd dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego.

Zarządzeniem z dnia 31 marca 2014 r. Sąd Rejonowy w L. ustanowił kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego w celu reprezentowania praw pozwanego w niniejszym procesie, a ponadto zarządził dokonania ogłoszenia o ustanowieniu kuratora w budynku Sądu oraz lokalu Urzędu Gminy właściwego dla ostatniego miejsca zamieszkania pozwanego przez okres jednego miesiąca, uzależniając skuteczność doręczenia pism procesowych do rąk kuratora od upływu jednego miesiąca od daty wywieszania ogłoszenia w budynku sądowym (k. 26).

Kurator procesowy w imieniu pozwanego w piśmie z dnia 12 czerwca 2014 r. wniósł o oddalenie powództwa całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 kwietnia 2012 r. pozwany R. W. poruszał się autobusem komunikacji miejskiej w m.st. W. bez ważnego biletu na przejazd.

Na skutek przeprowadzonej przez pracowników strony powodowej kontroli biletów, pozwanemu wystawiono wezwanie do zapłaty nr (...) zobowiązując go do zapłaty w terminie 14 dni kwoty 183,60 zł, na którą składały się należność przewozowa w wysokości 3,60 zł oraz opłata dodatkowa w wysokości 180 zł. Pozwany odebrał wezwanie składając na nim własnoręczny podpis.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 22 kwietnia 2012 r., k. 5.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było uzasadnione i jako takie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Nie ulega wątpliwości, iż pomiędzy stronami niniejszego procesu doszło do zawarcia umowy przewozu osoby. Do powstałego stosunku prawnego zastosowanie znajdzie ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe – art. 1 ust. 1 tejże ustawy.

Stosownie do przepisu art. 16 ust. 1 powołanej ustawy umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.

W niniejszej sprawie pozwany niewątpliwie zawarł z m.st. W. umowę przewozu, znajdował się bowiem w autobusie miejskim. W przytoczonych wyżej przepisach czas, w którym pasażer ma obowiązek skasować bilet określony jest jako „niezwłocznie po zawarciu umowy”, czyli po wejściu do strefy biletowej. Jak wynika z akt sprawy, pozwany nie dopełnił swego obowiązku w tym zakresie, w związku z czym ponosi odpowiedzialność za naruszenie art. 33a ust. 1 i 3 ustawy Prawo przewozowe oraz uchwały Nr XVI/301/2011 Rady m.st. W. z dnia 26 maja 2011 r. w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W..

Na podstawie powyższych przepisów Sąd uznał, że na pozwanym ciążył obowiązek uiszczenia na rzecz strony powodowej – jako przewoźnika opłaty za przejazd i opłaty dodatkowej w łącznej wysokości 183,60 zł, a strona powodowa miała prawo do naliczenia takiej opłaty. Kwota, której żąda strona powodowa jest kwotą zasadną, w wysokości wynikającej wprost z treści uchwały, na którą strona powodowa się powołuje. Pozwany nie przedłożył

również żadnego dokumentu, z którego wynikałoby uprawnienie do odbycia przez niego bezpłatnego przejazdu środkami komunikacji miejskiej.

Zgodnie z treścią § 3 ust. 1 załącznika nr 1 do uchwały nr uchwały Nr XVI/301/2011 Rady m.st. W. z dnia 26 maja 2011 r. przewóz osób i ich bagażu odbywa się na podstawie umów między pasażerami a przewoźnikami, zawieranych przez nabycie biletu, który stanowi dowód wniesienia opłaty i uprawnia do korzystania ze środków lokalnego transportu zbiorowego m.st. W. wyłącznie po jego skasowaniu. Pasażer, który zajął miejsce w środku transportowym bez dopełnienia obowiązku zapłaty należności przewozowych z tytułu przewozu osób, bagażu lub zwierząt, jest zobowiązany do uiszczenia oprócz tej należności także opłaty dodatkowej (§ 14). Opłata za bilet jednorazowy za przejazd wszystkimi liniami normalnymi w strefie 1 wynosi 3,60 zł, natomiast opłata dodatkowa za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu wynosi 50-krotność ceny biletu jednorazowego normalnego. Zgodnie z § 15 uchwały, w przypadku nałożenia opłaty dodatkowej pasażer zobowiązany jest uiszczyć opłatę dodatkową wraz z właściwą należnością za przewóz stanowiącą równowartość ceny biletu jednorazowego odpowiedniego do posiadanych uprawnień i strefy przejazdu.

Wysokości opłaty dodatkowej wynika wprost z § 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 20 stycznia 2005 r. (Dz. U. Nr 14, poz. 117) w sprawie sposobu ustalania wysokości opłat dodatkowych z tytułu przewozu osób, zabranych ze sobą do przewozu rzeczy i zwierząt oraz wysokości opłaty manipulacyjnej, zgodnie z którym wysokość opłaty dodatkowej za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu ustala się, jako 50-krotność ceny najtańszego biletu jednorazowego normalnego stosowaną przez danego przewoźnika.

Sąd podziela stanowisko, iż opłata dodatkowa, która została nałożona na pozwanego jest swego rodzaju karą umowną – art. 483 k.c. Zgodnie z poglądami judykatury i doktryny – kara umowna przewidziana w art. 483 k.c. stanowi odszkodowanie umowne, i jak każde odszkodowanie przysługuje na zasadzie winy, a więc jest ona należna, jeżeli niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania nastąpiło na skutek okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1968 r., II CR 419/67, LEX nr 6299, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 1969 r., I CR 580/69, LEX nr 6459, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2002 r., V CKN 357/00, LEX nr 55513).

W świetle powyższego, Sąd nie znalazł podstaw do rozpoznania sprawy na korzyść pozwanego i uwzględnił powództwo w całości.

Orzeczenie w zakresie odsetek znajdowało uzasadnienie w treści art. 481 k.c., zgodnie z którym w przypadku opóźnienia się przez dłużnika ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd zasądził odsetki ustawowe zgodnie z żądaniem pozwu, tj. po upływie 14 dni wskazanych w doręczonym w dniu 22 kwietnia 2012 r. wezwaniu do zapłaty, tj. począwszy od dnia 08 maja 2012 r.

W tym stanie rzeczy, należało orzec, jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 98 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Wobec faktu, iż strona powodowa wygrała proces w całości, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 137 zł tytułem poniesionych kosztów procesu.

Mając na uwadze powyższe, o kosztach postępowania Sąd orzekł, jak w punkcie II wyroku.